

Святвечір —  
солодкий, як медяник,  
білий, мов іній.  
Хтось постукав до нього в шибку:  
то Вечірня Зоря  
дала телеграму —  
сповістила про Боже Дитятко,  
що народилося в казці  
у далекому  
чужому Віфлеємі...

Я біжу до бабусі з вечерею,  
і мені так гарно,  
і мені так тепло —  
не бере ніякий холод,  
аніяка хурделиця.  
Тільки вітер  
наздоганяє на півдорозі,  
сідає мені на плечі  
й заводить голосочком-дзвіночком,  
як добрий янгол:  
Небо і земля,  
небо і земля  
нині торжествують,  
ангели, люди,  
ангели, люди  
весело празнують...